

1990.

Ἀριστίμων Κύριον  
Γιαννάκη Μάτην  
Λευκωσία

Πάτρας 21. 11. 2000

Ἀγαπητέ κ. Μάτην.

Δεν ξαίρω ἄν εἶς ἐτοχρῶ ἀλλὰ ὡς εἰσορά μου  
ἐτο μπάρετο τοῦ ἥρωα ἀδελφοῦ εἶς ἐξέωρησα  
καθῆκον μου γὰ εἶς εἰσιῆν δὲ ταπεινά γαίκα ποιή-  
ματά δικῆς μου ἀσὸ πολλοῦ ἐωινότης.

Ἴν εἶται γὰδος μου εἶς ἴνῶ ἐσχωρεῖν

Ἐξέωρησα τὸ γεγοτὸς ὑποχρεῖν μου πρὸς τὴν εἰκοφέλειαν  
καὶ πρὸς τὴν μεμαρίτην, Κυριακὸν τὸν ὅωσιον ἐγνώρι-  
ῆα ὅπιν ἀσὸ τὸν ἀμῶτα  
ἴωρη τὸς ἢ μῶμη.

Με τιτῶν

Νίκος Νάμπερον (Ἀκμῶσχος)

Ἀνδρῆίου 13  
6036 Πάτρας.

Σ' ένα χωρόν τῆς Πιτσιγιᾶς  
 Τημεγαλοχώριον πέμα,  
 Δυό γέοι που φηλωτῶν  
 Το χωμαν μέ τό γαῖμαν

Ὁ Γριεζοζῆς τῆι ἤ Τηυρκακού  
 Τέσ τυχές τους ἐβρίσῶν  
 Νά κάμωυ οἰκογένεια  
 Νά τῆν καλοτυχίωυ  
 Τῆι ὁ ΠΛΑΣΤΗΣ ἐδοῦνῶν  
 ΜΕΘ' ΤΟ χωρόν τῆι ἐδρίσῶν  
 Πρωσ τους γονίους τῆν προκοπήν  
 Ἐν νά τῆν ευετυχίωυ

Ἐκάμωυ ζέσσερα παιδικιά  
 Οὐγγα μέ τῆν εἰράν τους  
 Τοῦ καδ' ἐνοῦ τῆι οὐγγους μαῖν  
 Σίχαβιν τῆν χαράν του

Μάνα τῆιαι τῆιύρης μάχουνα  
 ΜΕΘ' ΖΕΣ δουεῖές καπάιν  
 Τρών γύνουνα μέ τό γλεπιόν  
 Για νά τους δάβου τῶν παιδικίωυ  
 Τῆν μέρσωιν γιά μαῖν.

Ἐμάδωυ τους γιά τόν Γριεζόν  
 Τῆιαι τῆν ταπεινώτην  
 Τῆν μίευν τῆιαι τῆν ἀδρωπιάν  
 Τῆιαι τῆν δικαιοσύνην

Ἐπιάνων τούς τῆς Ἑθνικῆς  
τῆς Κύπρου ἀσπαιτήεις  
Ἐβάλλαν ἀσπαιτήεις γὰρ  
τῆς ὅς ἐρωτοῦσαν τὰ μαθήματα  
Ἐπιάνων ἀσπαιτήεις

Ἄλλα ἀσπαιτήεις ἐστὶν γὰρ  
τούς ἥρωες γὰρ βλάπτουσι  
τῆς εἶχον ἕνα μερικόν  
περίτου που τούς ἀλλοίους

τελειών' ὁ πρῶτος τῆς ἑθνικῆς  
τῆς πρὶν γὰρ γὰρ γὰρ ἔστιν  
πέμπουσαν τῆς ὀργάνωσις  
τῆς βλάπτουσαν ἀσπαιτήεις

Πιάνων τῶν τάξεων τῶν μαθητῶν  
τῆς τῆς γὰρ ἔστιν ἔτι  
Μά τῶν τῶν μαθητῶν  
Ὁ μαθητῶν ἐν τῶν μαθητῶν  
Μά τῶν ὀργάνωσις

φύκει τούς που τὰ γίεντα τούς  
Μά περικυκλωμένος  
βρέδετα ἕνα πρῶτον  
Π' ἀσπαιτήεις τῶν ἀσπαιτήεις  
τῆς τῶν ὀργάνωσις τῶν μαθητῶν

Φωτίζεις τὸ μέγαν λαὸν  
τῶν Μαλακοφιδάων  
Πρέσβη μέδοντα τῆσιν  
Θαύκουν οἱ ξένοι τὸ κορυφὸν  
Σὲ ἐκθαυμένον τὰς

οἱ γοιοὶ  
Ἄγγελοι καὶ οἱ γοιοὶ  
τὰ ἔργα σου ἐμείναν  
Ἐβάνη τὴν δουλειὰν σου  
τῆσιν ὄψα ἐκάμην τὰ ἔργα  
Ἡ βράκα τῆσιν ἢ ποίησα.

Γενιὰν σου γέννησάν τῆσιν  
Ἦρωες δουλοφειδῶν  
Σὲ καθεὺν ἐθελῶν πατρῶν  
Δουλοφειδῶν

Ἄντι τὸ κράνον οἱ γοιοὶ  
Που χάσαν τὸν καρπὸν σου  
Ἐλάμην τῆσιν ἄλλων ἔργων  
Ἔτες μάχης πᾶσιν ὄψα  
Καθ' ἕνα σου μέτρησάν  
Νὰ δώσῃ τὸ παρὸν σου  
Ἐπέμψας τῆσιν μέτρησάν  
Νὰ κάμουν τῆσιν ἄλλων Μαλακοφιδάων  
Παρά βουλοφειδῶν τῆσιν δουλοφειδῶν.

Μικὸς γὰρ σου (Αἰμοχρῆτος)  
Ἄγγελον 13  
6036 Λάρανα

Στά μνήματα των φυλακίων  
 Τηει μέσα που γι' θαμμένα  
 Άλλα κορμιά πεσμένα.  
 Τηαι άλλα κρεμασμένα ✓

Κορμιά ΗΡΩΩΝ ΣΚΙΟΓΕΚΤΑ  
 Τό γαίμαν τους που δώσαν  
 Πά' τα βουτά, βιές φυλακές  
 Τηαι δ'ε' το μ'ελατώσαν

ΗΡΩΕΣ Π' ΟΡΚΙΩΣΗΚΑΒΙΤ  
 Ξε την ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΑΑΝ  
 Την Κύπρον τ'ά ε'νώσουβιτ  
 Μάηιτ μέ την Εγγάδαν

Άκουσθηκε γουγουριωτά  
 Γύρματ τον μελαύχτον  
 Ένας καυκάς π' αρχίεγεν  
 Ποιά που τ'ε' σκυό' έμείεγεν  
 Τους μάρτυρες περίτου

Ήταν η ΔΟΞΑ τ'η' η' ΤΙΜΗ  
 Που κρυφοβ'η'μ'ε'σ'ε'σαν  
 Τηαι π'ο'ναν δασυοβ'ε'σαν  
 Στο βιέριτ ε'μ'ε'σ'ε'σαν

Ἦσαν ἢ ΔΟΞΑ Τῆς ἢ ΤΙΜῆς  
Τὴν ὥραν που ἠμαρτήσαν  
Τοὺς μάρτυρες τῶν θυγατρῶν  
Που τοὺς ἐξεγαγῶσαν

Ἡ ΔΟΞΑ ἐλάττει ἐν ἐμῇ  
Πρῶτα που προσηύχθησαν  
Μάνες γεραίρες ἑταίριαι παιδικῆς  
Πίσω τοὺς ἑταίριαι ἀσῆσαν

Γιὰ γὰρ τοὺς ἀγκαλιᾶσω ἦν  
Νὰ ἦμαι μετὰ τοὺς πάντα  
Τῆς ἄλλοι γὰρ κοροϊφεύκουσαι  
Νὰ μὲν διοῦν ἀφάρτα

Ἐστ' ὅσον ἀέθου τὸ τρεῖς  
Νὰ τὸ ἐλευθερώσων  
Τῆς χεῖρα μὲ τὸ γαῖθρον τοὺς  
Τὴν τὸρμην γὰρ πικερῶσων

Ἐποιοῦσαν ἢ ΤΙΜΗ  
Μὲ σακριθιῆς ἀμμάδκια  
Μὲ μὲν καρδιὰν που γιγνηκε  
Σαράντα δυνὸ κομμάδκια

Τῆς εἶπε τῆς: Πρῶτα ἐν ἐμῇ  
Πάνω μου που ὀρκίσαν.  
Ἐν πᾶς τὸν γόν τῆς τιμῆς  
Οὐκ οὐκ που τοὺς ὀρκίσαν

Πρώτα παρατηρούσα  
νά 'χει τιμήν τ' ἀδριώδου  
Πά γά τόν προκαλέουσι  
ὄμπρός τού ἐπικόπου

Τού ἀρχηγού ἢ τού παπᾶ  
Τόν ὄρκον τού γά κάμη  
Ν' ἀγαθιστῆ τῆ' ἐλευθέρου  
Στέκοιζα γά πεδᾶν

Μέε' τῆσιν' το παραγάμνια  
2) Μέε' τῆσ ἀγκῆσ τῆν αὔραν  
Τά κάρβουτα βυθῆ πάντα τῆσ  
Ἡ καθε μιά που τάβρα

Ἐβιάδην μέε' τῆν μέσῃν τους  
Τῆ' ἐκάμα ἀπαρτίαν  
Τῆν Γριβιανῶν τὸ εὐέβορον  
Τού ΠΛΑΣΤΗ ἢ ΘΡΗΣΚΕΙΑ.

Τῆ' εἶπε. Ἄν μὲν τῆσιν' ἐγὼ  
Πρώτη γά μεδιέγω  
Ἐτά βυθῆ τῶν παρτικαρκῶν  
Τῆν πίετιν γά συζέγω

Πῶσ ἢ ΠΑΤΡΙΑΣ ἔχ' γὰν ἐμὴν  
Τῆσιν' ἀξῶ γὰ κατόν τῆσ  
Ἢν δ' ἔχσε καμᾶ που γὰσ  
Τῶρὰ γὰ μερικόν τῆσ

Τῶν ἀθανάτων οἱ υἱοὶ  
ἄμα ἀκούσαν τῆς φωνῆς  
ἔσπορθήκασι χαρὰν  
ἔριζασι τὰ μίγαρα

ἔβηκῆκαν πρὸ τῶν τάσων  
χωρὶς τῆσιν ἵνα γάττουσι  
ἄρξιν ἵνα γάττουσι  
οὐδὲ τὸ ὑπερμαχοῦ.

Ὁδὸν ὀρθοκεία τῆσιν  
ἄρξιν μετὰ τὴν Δοξάν  
ἔπιδρασι τὰ κῆματα  
τὸ γακκίριον τῆσιν ἔμωσαν

Γιατὶ τὸ γαίμα τῶν νεκρῶν  
ἦεν πόσιον τὸ κῆμα  
ἦεν ἵκεν ἑσπῶν τῆσιν ἀγκυρίασαν  
τῆσιν κόρης μετὰ τὴν μάραν  
ἔκασαν τὸ νερόγαίμα  
ἄρξιν τῶν ἀγῶν  
τῶν ὄρκων ξιδορκίῶν τῶν  
τῆσιν τῶν τῶν τῶν κῆμα τῶν  
ἦεν τὸ ἵνα ἐξ ἄλλων δράμα.

Ἐγράφη τὴν 20. φεβρουαρίου 1998 ἡμέραν  
που εἶχα περᾶν ἀπὸ τῶν δρόμων τῶν συμακῶν  
εἰς ἐνδία τῆσιν καὶ ἐκτίρησι πρὸς τοῦ  
ΗΡΩΕΣ

Νίκος Πάππου (ΑΝΗΣΧΕΤΟΣ)

Ἀνδρέου 13

6036 Λάρισα